

[Knud Jespersen.]

hed, der kun overgås af, at kristeligt folkeparti ved siden af at bekæmpe kommunisterne og statsministerens eder og russerne ved Kolding Å nu også har kastet sig over Olsen-Banden. Ja men det er jo i sandhed en ganske alvorlig og seriøs måde at behandle landets problemer på, når det er sådanne folk, man finder som sine fjender.

Jeg synes også nok, det må vække til eftertanke hos statsministeren, at disse samarbejdspartneres demokratiske sindelag, som man så tit har bekræftet, kommer til udtryk på denne noget særprægede måde. Det kommer også til udtryk ved, at man bekrieger typografernes faglige, reelle og rimelige demokratiske ret til at gå i aktion, og man har sikkert også presset på, for at to ansvarlige voksne og demokratisk indstillede tillidsmænd skal retsforfølges, fordi de har sagt nogle sandheder til nogle folk på Berlingskes trykkeri.

Vi stiller os selv spørgsmålet, om der dog ikke findes folk i socialdemokratiet, der vil virke for, at sandhedens time snarest måtte indtræffe, og være med til at sikre en fælles optræden af arbejderne mod deres naturlige fjender i og uden for folketinget! Dette er også forudsætningen for at føre en økonomisk politik, der kan holde, og for at gøre op med social tilbagegang og stigende arbejdsløshed.

Næsten ved alle debatter om arbejdsløsheden har socialdemokratiets talsmænd erklæret, at Danmark ikke kan gøre noget alene; vi må vente på en ændring af konjunkturerne. Ind imellem har vi fået at vide af økonomiministeren, at vi kan afskaffe arbejdsløsheden, hvis vi selv vil. Jeg spørger økonomiministeren: vil vi da ikke? Økonomiministeren svarer, at han vil. Ja men så er alle betingelser jo til stede for en helt ny alliance i dansk politik, for vi vil også. Så kan vi jo prøve.

Statsministeren sagde allerede i 1975, at inden året er omme, er alle i arbejde på ny eller i job på ny. Det er direkte citat. Så statsministeren vil altså også. Ja men så må der jo være nogle af de allierede, der ikke vil, og så må socialdemokratiet altså vælge en ny side i dansk politik. Mulighederne er der.

Nogle gange er økonomiministeren og statsministeren jo ramt af en næsten münchenhausensk optimisme, opfundet til lejligheden, og andre gange er de kloge ministre blevet narret af udenlandske regeringer til at sige, at det

kommer til at gå godt. Jeg har hørt så mange gange, at vi var pessimister, og økonomiministeren, som er et filosofisk og humanistisk godt væsen, har om ikke ligesom hr. Lindinger sagt, at vi bare skulle komme op med humøret, men noget i den retning, hvorfor se så sort på det. Vi er ikke så chokerede over denne rapport, for vi har advaret, og det har vi gjort siden 1973, at sådan ville det komme til at se ud. Og i dag kan vi altså beklageligvis se, at vi har ret. I dag ved vi, at det internationale opsving udebliver på denne side af 1980, og måske vil det indtræffe betydelig senere. Altså må vi gøre noget selv, og det kan vi også, hvis man vil mobilisere den politiske vilje hertil.

Regeringen må erkende, at den har taget fejl, når den påstod, at vi kunne eksportere os ud af krisen. Det kan vi ikke, uanset om vi bragte lønningerne ned på Hong Kong-niveau. Eksporten er gået aldeles glimrende. Alligevel var importen 20 mia kr. højere end eksporten i 1976. Handelskrigen mod danskernes beskæftigelse er i fuld gang, nu må vi beskytte os selv. Jeg har også bemærket, at LOs formand nærmer sig begrebet importregulering i forbindelse med vesttyske biler og indirekte støtter vores kritik af EF-følgagtigheden i licitationer m. v.

Den 28. april i år dokumenterede jeg under beskæftigelsesdebatten på ny, at Danmark kan producere 70 pct. af alt det, vi importerer. Alene i Vesttyskland køber vi for 7,4 mia kr. mere, end vi sælger. Vores import af tekstilvarer i fjor var på 5,4 mia kr., medens tekstilarbejdsløsheden vokser og tusinder af kvinder har mistet deres arbejde. Når det drejer sig om militæret, kan der stilles krav om noget dansk arbejde for at handle med de amerikanske flyfabrikker, men det kan også forlanges, at alle maskiner, der indkøbes i udlandet, i en periode skal samles i Danmark.

I stedet for vismændenes selektive moms har vi foreslået, at alle danske produkter i en periode på 2 år helt fritages for moms. Det vil virke som en billigførelse af danske produkter og regulere importen og betyde et stort opsving i beskæftigelsen. Krisen under kapitalismen er ikke mindst en afsætningskrise for hjemmemarkedet. Også af den grund skal købekraften udvides gennem fjernelse af momsen på elementære livsfornødenheder og ved at føre politik på en ny måde.

Jeg har noteret mig det dagsordensforslag, der er stillet af fremskridtspartiet, og skal gøre opmærksom på, at det kan vi ikke støtte.